

[Justitsministeren.]

have været Skibsførere eller Officerer i den kongelige Marine, medens 2 skal høre til Skibsmandskab, og disse to medvirker kundels i borgerlige Søsager, der angaar Forholdet mellem Skibsfører og Mandskab, dels i Straffesager, anlagte mod Mandskabet. De kommer altsaa ikke til at deltage i Søforhør. Man har ment, at dette ikke var nødvendigt, fordi Søforhør i Regelen drejer sig om Bedømmelserne af Navigering og Søforhold i Almindelighed, og at desangaaende maatte Officererne være de mest kyndige. Det kan imidlertid godt være, at Tidens Udvikling fører med sig, at man ogsaa i Søforhør bør have en Repræsentant for Mandskabet, men saa maa man sikkert ogsaa have en Repræsentant for Maskinfolkene. Denne Sag maa derfor tages op til en mere almindelig, omfattende Undersøgelse og Overvejelse, men det kan vi maaske ogsaa yderligere forhandle om.

Det næste ærede Medlem, der henvendte sig til mig, var det ærede Medlem Hr. Hækkerup, som beklagede, at et Udkast til en Politivedtægt for Ringsted ikke var blevet bifaldet helt af Justitsministeriet, for saa vidt angik nogle Paragraffer, der handlede om herreløse Hunde eller Hunde, der gør eller tuder paa Gaardsplads eller anden indhegnet Plads og derved forstyrre de omboendes Ro. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at saadanne Udyr bør bekæmpes paa det kraftigste. Jeg deler ganske hans Syn paa den Hundegalskab, som hersker her i Landet, og som faar Folk i Tusindvis til at holde Hunde, som ikke er den allermindste Nytte til, og som for Resten kun i uegentlig Forstand kan kaldes Hunde, da de fleste af dem er nogle Fedtboller, der vakler omkring paa nogle underlige Stolper af Ben, fordi de bliver fedet op og fodret og forkælet, saaledes at de næsten ikke er levende Væsner mere. Derom er det ærede Medlem Hr. Hækkerup og jeg enige, at det er Synd at bringe Dyr til at udarte saaledes. I øvrigt er jo Hundene, saa snart Vejret er lidt fugtigt, altid snavsede, som Regel ildlugtende og støjende. Hundene er desuden her i Danmark altid udresserede. Alle kender den Hundeejer, der ser smilende og glad til, medens hans Hund er ved at bide en Cyklist i Benene, og højst tilraaber ham et: Den gør ikke noget, det er en rigtig rar Hund, den bider ikke, den vil kun lege med Dem. Og saa vil jeg slet ikke tale om denne ellers saa smukke og friske By, hvor vi nu befinder os, som jo er smudset til omtrent overalt af Hundebæ,

rent ud sagt. At faa bekæmpet denne Hundegalskab betragter jeg som en meget vigtig Sag, og det ærede Medlem skal altid have min Støtte i den Kamp. Men de Vedtægter, som er foreslaaet, maa jeg rigtignok sige gav Politiet en ganske uoverkommelig Opgave, og derfor maa de vist ændres, før de kan gennemføres.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt advarede mig imod at vise Øllebrødsbarmhertighed mod de bilkørende, som daglig forvolder Ulykker paa vore Landeveje, der medfører Drab eller Lemlæstelse af Mennesker, i Regelen fordi Chaufføren har været paavirket af Spiritus. Jeg kan glæde det ærede Medlem med, at der ikke skal blive vist nogen som helst Øllebrødsbarmhertighed i saadanne Tilfælde. Det er yderst vigtigt at faa indprentet, at den, som skal føre en Bil, skal være ganske klar og have sine Aands- og Legemskræfters fulde Styrke.

Dernæst maa jeg takke det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt for nogle venlige Bemærkninger, han fremsatte til mig, i Anledning af nogle Udtalelser, jeg fremkom med, da jeg første Gang havde Ordet, og hvori jeg opfordrede Pressen til at vise Barmhertighed mod Slægtninge af domfældte Forbrydere, og da jeg er taknemmelig for denne Udtalelse, er jeg dobbelt lykkelig ved at kunne berede det ærede Medlem en Glæde til Gengæld. Det ærede Medlem har faaet stor Medfølelse med Enkegrevinde Reventlow paa Brahetrolleborg og hendes to Døtre, som det ærede Medlem tror er nedsunket i en saadan Fattigdom, at de ikke evner at udrede de Skatter og Afgifter, som ifølge Loven kan paalægges deres Ejendomme, og derfor ogsaa maa se de af dem ejede Bygninger synke i Grus, deres Haver forfalde, deres Parker gro til — alt ødelægges for dem. Alle disse Ulykker rammer den stakkels Enkegrevinde og hendes Døtre, fordi der er gennemført en Lov om Lensafløsning i 1919, som var den ene Side af en stor Landboreform, der paa den anden Side betegnes ved Loven af 4. Oktober 1919 om Afhændelse af Jord til Landarbejdere mod en aarlig Rente.

Jeg forstaaer det ærede Medlems Sorg og Bekymring, naar han saaledes mener, at de tidligere mest velstillede og velhavende Familier nedsynker i jammerlig Fattigdom, og det er mig derfor en stor Glæde at kunne oplyse det ærede Medlem om, at det saa langt fra er Tilfældet, at tværtimod Lensafsløsningsloven medfører, at Enkegrevinde paa Brahetrolleborg og hendes Døtre bliver særdeles velstillede, meget formuende, ja, rige Damer ogsaa i Fremtiden,